

29/1

Högern och rysskrediten

På industrihåll väcker ryska avtalet för närvarande ingen oro, skriver Svenska Dagbladet, och tidningen, drar slutsatsen att en revision inte bör begäras. Nej, naturligtvis är industriföretagarna inte nu irriterade över avtalet. En sådan irritation förelåg då handelsminister Myrdal på sommaren 1946 sökte tvinga fram löften om leveranser till Ryssland. Men i nuvarande läge innebär avtalet blott att industrin kan överenskomma om försäljningar till Ryssland — mot kontantbetalning från svenska statens sida. Det är skattebetalar-

na som får betala krediten, inte industrin.

Att högerens huvudorgan sluter upp på socialdemokratins sida i denna fråga är inte förvånande. Men hur stor argumentnöden är framgår av att en revisionsbegäran påstås kunna "försvara det normala handelsutbytet mellan Sverige och Sovjetunionen". Medan vi på kredit lovar att leverera varor till Ryssland för något hundratal miljoner årligen — eventuellt vida högre belopp — uppgår värdet av de varor som Ryssland köper genom normalt handelsutbyte, dvs. mot kontant

betalning, blott till något tiotal miljoner årligen, detta just därför att krediten står till buds. Själva antydning om att ryssarna skulle vägra handla med oss, därest krediten begränsas till nu överenskomna leveranser (alltså omkring 400 miljoner), är för övrigt häpnadsväckande; en än större kredit än den redan lämnade skulle alltså krävas för att Ryssland inte skall bryta handelsförbindelserna.

För två år sedan verkade även högern för en revision. Om partiet nu liksom Svenska Dagbladet håller på avtalet i dess ursprungliga form, vore det av intresse att veta vilka förändringar i läget som lett till att man 1948 önskade en begränsning till 300 miljoner, men nu inte vill en begränsning till 400 miljoner.